

## РОЗДІЛ 1

Коли Джаз дістався поля за містом, жовта поліційна стрічка вже була всюди, натягнута від кілка до кілка у вигляді якогось п'яного, нерівного шестикутника.

Поле заповнили копії — патрульні штату у формі кольору хакі, помічники шерифа в синьому, був навіть криміналіст у джинсах та вітрівці. Останній справді вразив Джаза. Містечко Лобос-Нод було замалим для власного офіційного підрозділу криміналістів, тому зазвичай збором доказів на місці злочину займалися помічники шерифа. Той факт, що вони викликали справжнього, живого експерта, який їхав до них через два міста — та ще й недільного ранку, — означав, що справа дійсно серйозна. Декілька помічників шерифа рачкували, опустили голови, і Джаза потішив вигляд хлопця з металощукачем одразу за межами стрічки, який повільно походжав туди-сюди. Один із копів у синьому уважно обходив периметр місця злочину з маленькою дешевою відеокамерою.

Очолював увесь цей процес шериф Джі Вільям Таннер. Точніше, він стояв осторонь, вперши руки в боки, і спостерігав, як підлеглі метушливо виконують його наказ.

Джаспер «Джаз» Дент не збирався показуватися поліціантам. Останні тринадцять метрів він проповз крізь високу траву, терпляче пробираючись до точки, з якої було добре видно місце злочину. Ця ділянка старої ферми Гаррісона колись була засаджена нескінченними рядами сої, а тепер тут залишилися лише старі погнуті та зламані стебла, бур'яни й чагарники. Ідеальна схованка! Звідси Джаз міг розгледіти всеняке місце злочину, яке, неначе для його зручності, ще й позначили яскравою жовтою стрічкою.

— Що тут у нас? — пробурмотів Джаз собі під носа, коли коп із камерою, що стояв приблизно за три метри від тіла, раптом за-

гукав. Джаз не міг розібрати слів, але знав, що це щось важливе, бо всі одразу ж повернулися на крик, а інший помічник шерифа підбіг до колеги.

Джаз потягнувся по свого бінокля. У нього було три різних: кожен виконував своє призначення, кожен — подарунок від батька, у якого були дуже вагомі та специфічні причини зробити синові такі подарунки.

Джаз намагався не думати про ці причини. Він просто радів, що прихопив саме цього бінокля: Steiner 8x30 — водонепроникний, із гумовою ручкою, вагою лише пів кілограма. Його найбільшою перевагою були лінзи блакитного відтінку, які зменшували відблиски майже до нуля. Це означало, що ворог — або, наприклад, група поліціантів менш ніж за двадцять метрів від хлопця — не помітить, як сонце відбивається від скла, і не викрие його.

Пил і стебла рослин лоскотали Джазовий ніс, і хлопець ледь втримався, щоб не чхнути. Старий любий татко казав йому: *«Збираючи докази, треба бути дуже тихим, чуєш? Більшість людей зчиняють шум, самі цього не помічаючи. Не роби так, Джаспер. Ти маєш бути абсолютно тихим. Тихим, як мрець».*

Джаз ненавидів більшість рис, притаманних старому любому таткові, та найбільше — що той майже завжди мав слухність.

Хлопець наблизив зображення патрульного з відеокамерою, але інші юрмилися навколо нього, заважаючи побачити, що ж так усіх схвилювало. Джаз помітив у руках одного з копів маленький пластиковий пакет для речових доказів, але перш ніж він встиг сфокусуватися на ньому, коп опустил руку, і пакет сховався за його стегном.

— Хтось знайшов докази... — пробурмотів Джаз собі під носа й одразу прикусив язика.

*«Більшість із цих хлопців хочуть, щоб їх упіймали, — казав не раз старий любий татко. — Розумієш, про що я? Я маю на увазі,*

що здебільшого їх ловлять, бо вони цього хочуть, а не тому, що хтось їх перехитрив або викрив».

Джаз не робив нічого поганого, просто лежачи на животі й спостерігаючи, як поліція обстежує місце злочину, але якби його впіймали, то, ймовірно, забрали б до відділку, де йому б довелося вислухати суворі нотації від шерифа, а він цього не хотів.

Того ранку він сидів удома, щільно зачинивши двері своєї кімнати, аби не чути чергової бабусиної тиради (вони ставали дедалі гіршими та звучали дедалі частіше), і раптом радіосканер поліційних частот оголосив код «два-два-тринадцять»: знайдено покинуте тіло. Джаз схопив рюкзак — уже спакованого всім необхідним для стеження — і спустився по водостічній трубі за вікном. (Хлопець не хотів зустріти бабцю в коридорі та затриматися через її тиради.)

Трупи у Лобос-Ноді знаходили й раніше. Останнього разу, коли це трапилося, Джазове життя перевернулося з ніг на голову й досі не налагодилося. І хоч відтоді минуло багато років, і всі про все забули, деколи Джаз боявся, що життя ніколи не стане нормальним.

Поки поліціанти обступили Джі Вільяма, Джаз знову зосередився на тілі. Наскільки він міг судити здалеку, на ньому майже не було серйозних травм — жодних помітних ножових чи вогнепальних поранень. Нічого важливого хлопцю не впадало в око, але з такої позиції він і не міг би роздивитися краще.

Він був достатньо впевнений у двох речах: на полі лежала жінка, і вона була гола. Це мало свою логіку. Голі тіла важче ідентифікувати. Одяг може багато розповісти про людину, а щойно ви впізнаєте її, то станете на крок ближчими до викриття того, хто зробив цю людину жертвою.

«Все, що їх уповільнює — навіть якщо лише на кілька хвилин — це добре, Джаспере. Треба, щоб вони були повільними. Повільними, як черепаха. Повільними, як кетчуп».

Крізь бінокль він спостерігав, як Джі Вільям витирає піт із чола картатою хустинкою. З досвіду спостережень Джаз знав, що її багато років тому вишила покійна дружина шерифа. У нього було з десяток носовичків, які він ретельно прав та беріг. Чи не єдина у місті — а то й у світі — людина, яка здавала носовички в хімчистку.

Шериф був хорошою людиною. З першого погляду справляв враження своєрідної пародії на шерифа, але під цим животом, вгодованим барбекю, та м'якими, кольору брудної води, вусами ховався справжній геній правопорядку, про що Джаз знав із власного досвіду. Таннер керував усім шерифським відділом округу зі свого офісу в Лобос-Ноді та заслужив повагу не лише тут, а й в усьому штаті. Та й не для кожного поліція штату відправить працівника познімати на відео місце злочину. Таннер таки був важливою людиною.

Джаз трохи посунув свого бінокля й побачив пакет для доказів, який Джі Вільям розглядав на сонці. На мить його серце замгло: він був певен, що побачене в пакеті не може бути справжнім. Але шерифова поза забезпечувала Джазу ідеальний, покращений біноклем, огляд його вмісту.

І це змусило серце Джаза закалатати так сильно, аж він злякався, що Таннер почує його з того місця, де стояв. Тіло в полі — це одна справа. Таке трапляється. Безхатько. Втікач. Хто завгодно. Але це... Це віщувало щось нове. Щось важливе. Джаза охопило гнітюче відчуття, що люди звинуватять його. «Звісно, це було лиш питанням часу, рано чи пізно це мало статися», — казатимуть вони.

Тож він заходився перебирати можливі алібі. Зважаючи на відносно бездоганний стан тіла, він міг упевнено припустити, що жінку вбили десь упродовж останніх шести годин... а він всю ніч пролежав удома в ліжку... з бабцею — єдиною іншою людиною в будинку. Не найнадійнішою свідкою у світі.

Конні. Конні збреше заради нього, якщо доведеться.

Ця думка промайнула в його голові на мить, але майже одразу ж її урвав звук автомобіля, що підіймався по схилу.

Поле було майже рівним, але не бездоганно. Пласке в тій ділянці, де знайшли тіло, воно плавно спускалося приблизно на дев'яносто метрів південніше, а також трохи крутіше здіймалося, можливо, метрів за сто п'ятдесят далі на північ. Автомобіль, що показався на дорозі з півдня, був пошарпаним «фордом універсалом» ще з тих часів, коли в бензин додавали свинець. На дверцятах авто було професійно, хоч і трохи претензійно, виведено трафаретом «СУДМЕДЕКСПЕРТ». Це означало...

І справді, поки Джаз спостерігав, двоє поліціантів підійшли до трупа, тримаючи мішок для тіл у руках. Попередній огляд місця злочину завершено.

Джаз спостерігав, як лаборант обережно загорнув голову трупа, а потім зробив те саме з руками та ногами.

*«Завжди перевіряй руки й ноги, — прошепотів старий любий татко з минулого. — А ще рот і вуха. Ти здивуєшся, які сліди на них залишаються».*

Джаз закліпав, намагаючись прогнати з голови татів голос, і став спостерігати за тим, як вони вкладали мертву жінку у мішок та застібали його на блискавку. Поки він фокусувався на тому, як лаборанти вовтузилися з трупом, щось в полі зору привернуло його увагу. Він намагався ігнорувати це. Це було щось таке, чого б він волів не помічати, але не міг. Побачивши раз, хлопець уже не міг цього розбачити.

Був один коп, який стояв осторонь. Не так далеко від тіла, щоб хтось міг засумніватися в його причетності до розслідування, але достатньо віддалік, щоб ніхто не попросив його допомогти. Він просто стояв там, і будь-якому іншому спостерігачу здавалося б, що цей коп тримається осторонь, намагаючись не заважати.

Джаз подумав про те, що знає всіх копів свого містечка в обличчя, та навіть більшість поліціантів із навколишніх міст. Цей хло-

пець був у формі Лобос-Ноду, але Джаз досі ніколи його не бачив.

І цей коп був *готовий*. Тільки так Джаз міг це описати. Готовий. Вразливий. Легка здобич. Він лише трохи метушився, ліниво граючись лівою рукою із шорстким клаптиком потертої шкіри на кобурі.

Цього копа можна легко завалити. Незважаючи на його підготовку, пістолет, газовий балончик та кийок. Джаз міг не просто уявити таку картину — він ясно бачив її у біноклі так, наче це відбувалося насправді.

Джаз умів зчитувати людей. Не докладав для цього жодних зусиль: для нього це було так само природно, як і дихати. Так само буденно, як читати рекламні щити на вулиці: ти ж насправді не думаєш про ту рекламу, просто помічаєш її та мозок сам обробляє інформацію.

На довгу мить Джаз заплющив очі та спробував подумати про Конні, про них двох, переплєтених разом у «Схованці». Намагався подумати про гру в баскетбол із Гові. Про свою матір — те останнє, що міг про неї пам'ятати, перш ніж вона зникла. Намагався подумати про що завгодно — *про будь-що* — тільки не про те, як легко було б підійти до цього поліціанта...

Приспати його пильність, а потім...

Схопитися за кобуру. Газовий балончик. Кийок. Пістолет.

Це було б так легко.

Це і є *надзвичайно* легко.

Джаз розплющив очі. Тіло повантажили у машину. Навіть із такої відстані він почув, як грюкнули двері.

Джаз витер піт із чола. Джі Вільям обережно спускався схилом до дороги та своєї машини. Решта поліціантів поки що залишалися на місці злочину.

Пакет із речовими доказами. Джаз не міг припинити думати про нього. Власне про те, що він побачив всередині.

То був палець.

Відрізаний людський палець.

## РОЗДІЛ 2

Джаз вибрався з кущів і обережно попрямував до свого джипа, захованого на старій ґрунтовій стежці, що пролягала через поля Гаррісона.

Джаз мав би піти до шерифа. Мусив піти. Щоб побачити тіло. Хлопець мав зіштовхнутися з власним минулим і зрозуміти, як воно на нього вплинуло. Якщо вплинуло взагалі. Можливо, ніяк. А може, вплив виявиться *правильним*. І він зможе довести щось світові та собі.

Тіло — це одна справа. Але той палець... Це було щось нове. Такого він не очікував. А це означало...

Тепер, підстрибуючи на майже неіснуючих амортизаторах у старому пошарпаному джипі свого батька, Джаз намагався не думати про те, що це означає, хоча палець завис в уяві, ніби вказуючи на нього. Не те щоб він ніколи раніше не бачив трупа. Або місця злочину. Джаз бачив їх стільки, скільки себе пам'ятав, завдяки старому лютому татові. Той постійно брав сина «на роботу». Джаз бачив убивства так, як хотіли б їх бачити поліціянти — очима злочинця.

Джазів батько — Вільям Корнеліус «Біллі» Дент — був найсумнозвіснішим серійним убивцею двадцять першого століття. Він оселився в тихому містечку Лобос-Нод і спершу нікого там не вбивав за принципом «Не плюй у криницю, з якої п'єш». Але час зрештою наздогнав Біллі Дента. Час і його власні неконтрольовані пориви. І хоч він був майстерним убивцею, який за двадцять один рік убив тризначну кількість людей, зрештою чоловік схибив. У Лобос-Ноді виявили двійку трупів, після чого Джі Вільям Таннер вистежив убивцю та закував у кайданки. Це був сумний і ганебний кінець кар'єри для Біллі Дента, якого упіймав не якийсь

крутий детектив ФБР, а місцевий коп із пивним животом, південним акцентом і лише однією пристойною поліційною машиною.

Правду кажучи... Можливо, старий любий татко мав рацію. Можливо, усі вбивці, навіть сам Біллі Дент, таки хотіли, щоб їх упіймали. Інакше навіщо вбивати у своєму місті, плювати в криницю?

Джаз заїхав на стоянку поліційного відділку. То була низька одноповерхова будівля зі шлакоблоків у центрі міста. Щоразу в передвиборчий період хтось із кандидатів до міської чи окружної ради неодмінно обіцяв «прикрасити наш сірий поліційний відділок», і після кожних виборів Джі Вільям тихенько перенаправляв гроші на те, щоб придбати кращу техніку та підвищити зарплати своїм заступникам.

Джазу подобався Джі Вільям, і це багато важило, надто ж враховуючи той факт, що батько змалку вчив хлопця поважати всіх поліціянтів, та водночас ставитися до них із презирством. Особливо це стосувалося того, хто поклав край багаторічній кар'єрі Біллі Дента, вистеленій смертями та тортурами. Заарештувавши чотири роки тому старого любого татка, Джі Вільям підтримував зв'язок із Джазом — так, ніби йому було шкода, що він позбавив хлопця батька. Будь-кому, хто має хоч трохи здорового глузду, було ясно, що зникнення старого любого татка із Джазового життя було найкращим, що коли-небудь траплялося з хлопцем. Бідолашний старий Джі Вільям та його старомодне католицьке почуття провини.

Час від часу Джаз звирявся Джі Вільяму. Розповідав йому те саме, що й Конні та Гові, щоб почути дорослий кут зору. Обое замовчували дві очевидні речі: Джі Вільям не хотів, щоб Джаз закінчив так, як його батько, а Джаз таки не в усьому довіряв шерифові.

Мабуть, єдине, що не подобалося Джазу в шерифові, то це те, що той наполягав, щоб усі називали його повним ім'ям «Джі Ві-